

РЕШЕНИЕ

Номер 850

06.10.2020 г.

Град Пловдив

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Пловдив

IX състав

На 29.09.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател: Виолета К. Шипоклиева

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Костадин Б. Иванов

Секретар: Пенка В. Георгиева

като разглежда докладваното от Виолета К. Шипоклиева Въззивно гражданско дело № 20205300501895 по описа за 2020 година

Производство по чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба от ответника в първоинстанционното производство Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ към МВР, чрез ст. юрисконсулт С. С., с която се обжалва изцяло Решение № 2261 от 06.07.2020 г. на Районен съд - Пловдив, постановено по гр. дело № 1046/2020 г., на I гр. с., с което са уважени обективни съединени осъдителни искове с правна квалификация чл. 178 ЗМВР и чл. 181 от ЗМВР, вр. с чл. 150 от КТ и акцесорни такива по чл.86 от ЗЗД и са присъдени разноски в полза на ищеца, съгласно изхода от спора.

В жалбата са изложени подробни оплаквания за неправилност и необоснованост на обжалваното решение, като се счита, че първоинстанционният съд неправилно се позовава на отменена подзаконова уредба, съответно на субсидиарно прилагане на НСОПЗ, и на съждения за възможност за двусмислено тълкуване на законодателни текстове в ЗМВР, във връзка със съществуването на спора, докато жалбоподателят счита, че за процесния период от 23.12.2016г. до 23.12.2019 г. е действала друга Наредба, а това е Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. В тази връзка се заявява, че организацията на работното време на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР се урежда именно с тази Наредба, като се сочи, че е недопустимо прилагането на общите правила установени по Кодекса на труда и НСОПЗ. В тази насока се развиват доводи, и се тълкува разпоредбата на чл. 142, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 142, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи, и по § 86 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи. Заявява се, в тази връзка, че тълкуването и

препращането, без изрично това да е записано в нормативния акт, представлява дописване на закона и не може да бъде споделено като правилен извод. Счита се, че направеният извод на съда е неправилен, като в тази връзка са изложени и подробни съображения. Заявява се, че първоинстанционният съдебен състав се е позовал на Тълкувателно решение, което е свързано със уреждане на въпрос, касаещ държавните служители в МВР, които полагат труд и техният статут е уреден по ЗДСл. Посочва се, че в МВР съгласно чл. 142, ал. 1 има три групи служители, а това са държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, държавни служители и лица, работещи по трудово правоотношение. Сочи се, че в чл. 142, ал. 2 от ЗМВР е записано, че статутът на държавните служители по ал. 1, т. 1 се урежда с този закон /т.е ЗМВР/, а в чл. 142, ал. 4 от ЗМВР се сочи от жалбоподателя е записано, че статутът на държавните служители по ал. 1, т. 2 се урежда със Закона за държавния служител. В чл. 142, ал. 5 е посочено, че статутът на лицата, работещи по трудово правоотношение, се урежда при условията и по реда на Кодекса на труда и на този закон. Заявява се от жалбоподателя, че в решението си съдебният състав отбелязва, че това положение, свързано с отчитането на труда поставя в неравностойно положение държавните служители в МВР, позовавайки се и на т. 23 на ТР № 6/06.11.2013г. на ОСГТК на ВКС.В тази насока се мотивира, че нито в ЗДС, нито в ЗМВР има непряко препращане към нормите на КТ и за неуредените в тези закони случаи, а Кодекса на труда се прилага „съответно”, а напротив, във всички случаи, в които законодателят е счел, че материята следва да се уреди идентично на тази в КТ, препращането е пряко, чрез посочване на конкретните правни норми. В тази връзка се заявява, че нормалната продължителност на нощния труд в МВР е регламентирана в законовата норма на чл. 187, ал. 3, изречение последно от ЗМВР. Соци се, че нормата на чл. 187, ал. 3, изречение последно от ЗМВР определя, че продължителността на нощния труд по ЗМВР е осем часа, а не седем часа, както е за работещите по трудово правоотношение. В тази насока се сочи, че видът и условията за заплащане на възнаграждения, натурални престации и работното време на държавните служители в МВР са предмет на подробна уредба в гл. XV, раздел VI и VII от специалния ЗМВР от 2006 г. Соци се, че в чл. 199 и 200 от ЗМВР-2006 г. е регламентирана основната заплата: в чл. 201 - допълнителното възнаграждение за продължителна работа, а съгласно чл. 202 ал. 1 се изплащат допълнителни възнаграждения, като следва изброяване на 5 вида възнаграждения. Соци се, от жалбоподателя, че част от тях са приложими за системата на МВР, а друга част са сред типичните по Кодекса на труда и Закона за държавния служител - за прослужено време; за извънреден труд, постигнати резултати. Посочва се, в тази връзка, че съгласно чл. 202, ал. 2 и 3 размерите и условията за изплащането на допълнителните възнаграждения се предвиждат с актове специално за системата на МВР. Соци се, че със Закона за изменение и допълнение на ЗМВР, обнародван в ДВ, бр. 93 от 2009 г., е добавена ал. 5, според която извън допълнителните възнаграждения по ал. 1 на държавните служители се изплащат и други възнаграждения в случаи, определени със закон или с акт на Министерския съвет. В ДВ, бр. 88/2010 г. в ал. 1 е въведена т. 5 - възнаграждение за специфични условия на труд, а в края на ал. 5 е добавено за държавните служители от МВР. Заявява се, че с новия ЗМВР-

2014 уредбата е реорганизирана - старите чл. 201 и 202 по отношение на видовете възнаграждения са обединени в чл. 178 и е обособен нов чл. 179, чиято ал. 1 предвижда допълнително възнаграждение за труд през нощта, на официални празници и време на разположение, а ал. 2 и 3 имат общо значение, като ал. 3 възпроизвежда последната редакция на ал. 5 на стария чл. 202. Заявява се, че за работещите по трудово правоотношение разпоредбите от НСОПЗ, на които ищецът основава иска си - чл. 8 и чл. 9, ал. 2, се прилагат едновременно с правилата за заплащане на нощния труд, т.е. при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1,143 и за същите тези нощни часове се заплаща и допълнително трудово възнаграждение за нощен труд. Сочи се Решение № 14 от 27.03.2012 г. по гр.д. № 405/2011 г ГК., TV г.о. на ВКС, както и, че обратното решение, което е възприето от първоинстанционния съд - при преизчисляване на часовете нощен труд с коефициент 1,143 получените допълнителни часове да се заплащат като извънреден труд би поставило в по- неблагоприятно положение работещите по трудови правоотношения спрямо служителите, чиито служебни правоотношения са регламентирани от ЗМВР. Съществен пропуск на съда бил, че той не мотивирал по никакъв начин извода, на който се основава решението, че при преизчисляване на положените от служителите в МВР часове нощен труд в дневен на ищеца се дължи заплащане като извънреден труд. Счита се, че не се прави разлика между нощен и извънреден труд по ЗМВР. В този смисъл се заявява, че дори и при прилагането на общите трудови норми, на чието съдържание ищецът се позовава, за да обоснове претенцията си, е недопустимо преизчисляването на часовете нощен труд с коефициент 1,143 да служи за генериране на извънреден труд. В тази насока се заявява, че съдебно - счетоводната експертиза дава заключение, което е изведено от несъществуващо правно основание, като извършеното преобразуване с коефициент 1.143 не следва да бъде кредитирано.

Моли се с оглед изложеното становище съдът да се произнесе с решение, с което да бъде отменено изцяло като неправилно и необосновано постановеното от първоинстанционния съд.Евентуално се прави възражение за прекомерност на разноските, включително и на претендирания адвокатски хонорар, като доводите за това искане се сочи от жалбоподателя се състоят в това, че не е налице фактическа и правна сложност на делото. Претендират се направените по делото разноски, в това число и и юрисконсултско възнаграждение, в минимален размер. Допълнително е постъпила писмена защита. Не се правят нови доказателствени искания.

По делото не е налице в срока по чл. 263 ал. 1 от ГПК писмен отговор от въззиваемата страна М. Д. И. , чрез процесуалния му представител адв. Д. Т..

В с.з. от страна на адв. Д. Т.,АК-София, пълномощник на въззиваемия, се оспорва депозираната въззивна жалба като неоснователна; моли се да бъде потвърдено първоинстанционното решение като правилно. Не се правят нови доказателствени искания; представя се списък за разноските, които се претендират. Представят се писмени бележки по съществуването на спора.

Въззивният състав на ПдОС след като констатира, че въззивната жалба е допустима – подадена от надлежна страна в първоинстанционното производство – ответник, в законния срок по чл. 259 ал. 1 от ГПК, срещу подлежащо на обжалване валидно и допустимо решение на районния съд, разгледа въззивната жалба по същество.

Разгледана по същество въззивната жалба е неоснователна, поради следното:

В първоинстанционното производство са разгледани от съда предявени от М. Д. И. , с ЕГН *****, обективно съединени иски по чл.178, ал.1, т.3 във връзка с чл. 187, ал.5, т.2 ЗМВР, както и чл.86 ал. 1 ЗЗД, за заплащане на възнаграждение от 1692.49 лв за положен извънреден труд в размер на 236 часа след преобразуване на нощния към дневен такъв за периода 23.01.2017г. – 23.01.2020г., мораторната лихва за забава в размер на 219.87 лв, за периода 01.04.2017г. – 23.01.2020г., ведно със законната лихва върху главницата.

Не е спорно, че ищецът е със статут на държавен служител, съгласно ЗМВР, като е работил като „****“ в група „Пожарогасителна и спасителна дейност“ на Втора районна служба „ПБЗН“-Пловдив към РД ПБЗН при ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“ – МВР София; като поради естеството на работата си ищецът е полагал 24-часови дежурства, отчитани сумирано на тримесечие.

С обжалваното решение районният съд е уважил предявения иск за заплащане на допълнително възнаграждение за извънреден труд, изхождайки от разпоредбата на чл.187, ал.3 ЗМВР,/ в ред. Изм.-ДВ, бр. 14 от 2015г, изм. и доп., бр.81 от 2016г., относно изр. първо, в сила от 14.10.2016г., относно изр. второ, в сила от 1.02.2017г./ ; правната уредба относно регламентираните в разпоредбата на чл.142 КТ начини на отчитане на работното време подневно / в работни дни/ и сумирано / в часове-седмично, месечно или за календарен период, не повече от 6 месеца/; отчетена е целта на Закона при сумираното изчисление на работното време- създаване на по-гъвкава организация на работа; извършено е позоваване на т.23 от ТР №6/ 06.11.2013г. на ОСГТК на ВКС относно работещите в МВР служители, едни от които са на трудово правоотношение и друг по служебно правоотношение, при което и при вторите като държавни служители по смисъла на ЗДСл намира приложение общият Закон, тъй като в обратния случай тези служители биха били поставени в неравностойно положение по отношение на останалите държавни служители, така и на работещите по трудово правоотношение в МВР. Така с оглед разпоредбата на чл.67, ал.3 ЗДС е отчетено наличието на основание за прилагане правилата на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата.

Въззивният съд след като взе предвид оплакванията във въззивната жалба, становището на въззиваемата страна, както и след преценка на доводите на страните, приема, че даденото разрешение от първоинстанционния съд по предявените иски за заплащане на допълнително възнаграждение за извънреден труд е при правилно субсидиарно приложение на НСОПЗ.

Правилно е отговорено на спорния правен въпрос, следва ли положението от служителите на МВР часове нощен труд да се преобразува в часове дневен труд, с коефициент 1.143, тъй като ищецът излага, че с предишна и действала преди Наредба № 8121з-407 / 11.08.2014г. е било изрично предвидено, че при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22.00 и 6.00 часа за отчетния период се умножава по 1.143, което обаче правило в последващата подзаконова уредба не е налице, при непроменен откъм правила работно време ЗМВР, което дава основание на ищеца да счита, че е налице празнота, която следва да бъде запълнена чрез субсидиарното прилагане на КТ и Наредбата за работното време, почивките и отпуските, приета с ПМС № 72/1986г.

С разпоредбата на чл.176 ЗМВР брутното месечно възнаграждение на държавните служители в МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, сред които съгласно чл.178, ал.1, т.3 от Закона е възнаграждението за извънреден труд. С разпоредбата на чл.187, ал.9 на ЗМВР се определя редът за организацията и разпределението на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън работното време, режимът на дежурство и др. През процесния период, за който се претендира възнаграждение за извънреден труд – 23.12.2016г. – 23.12.2019г., действат съответните Наредби №№ 8121з-592 / 25.05.2015г. и 8121з-776/ 29.07.2016г., в които не е уредена изрична регламентацията относно преобразуването на часовете, положен нощен труд с определен коефициент, така както това изрично е уредено с разпоредбата на чл.31, ал.2 на отменената Наредба № 8121з-407 /11.08.2014г. При липса на изрична законова регламентация следователно се следва субсидиарно приложение на разпоредбите на чл.9, ал.3 НСОПЗ, която се явява подзаконов нормативен акт в приложение на Кодекса на труда, към който изрично препраща разпоредбата на чл.188, ал.2 ЗМВР относно ползващите се със специална закрила полагащи нощен труд за времето от 22.00 ч. до 06.00 ч. държавни служители. Обратното на това тълкуване би довело до поставяне на държавните служители в системата на МВР в неравностойно положение спрямо останалите държавни служители, както и спрямо останалите работници и служители по трудово правоотношение, които получават допълнително възнаграждение за извънреден труд. В тази насока е налице също съдебна практика на ВКС относно субсидиарното приложение на друг закон при липса на изрично уредено заплащане в ЗМВР, / Решение № 311/ 08.11.2019г. по гр.д.№ 1144/ 2018г. /, което се явява в съответствие с основен правен принцип за равенство и недопускане на дискриминация, закрепена в чл.6 от Конституцията и чл.14 ЕКЗПЧОС. До нарушение на този правен принцип би се стигнало, ако се възприеме за основателен доводът на жалбоподателя, че в случая по отношение на служителите на МВР в процесния период действала друга наредба, в която липсвала изрична норма, която да допуска превръщането на нощните часове положен труд в дневни с определен коефициент, и като съществувала специална нормативна уредба по отношение отчитането и заплащането на нощния труд в МВР, не можело да се приложи разпоредбата на чл.9, ал.3 НСОПЗ.

Въззивният съд приема относно размера на исковите, че същите са уважени при съобразяване с установените по делото данни относно броя на часовете нощен труд, положени от ищеца за процесния период и следващото му се възнаграждение при приравняването на часовете нощен труд на дневен труд с коефициент 1,143, съобразно депозираното заключение на вещото лице по назначената по делото ССЧЕ, неоспорено и от двете страни по делото.

Предвид изложените съображения въззивната жалба се явява неоснователна, при което обжалваното решение на първоинстанционния съд като правилно следва изцяло да бъде потвърдено от въззивния съд, ведно със законните последици.

Поради неоснователност на въззивната жалба, на основание чл.78, ал.1 ГПК на въззиваемата страна се следва присъждане на адвокатско възнаграждение в размер, посочен в представения договор за правна защита и съдействие от 24.09.2020г. в размер на 450 лева, платими от жалбоподателя. Въззивният съд намира предвид възражението на жалбоподателя, че размерът на адв. възнаграждение на насрещната страна не се явява прекомерен поради обосноваността на отговора по въззивната жалба, направен в с.з., както и допълнително представяне на писмена защита – писмени бележки по въззивното дело.

Решението на въззивния съд е окончателно и не подлежи на касационно обжалване, съгласно чл. 280 ал. 3 от ГПК.

Водим от гореизложеното и на основание чл.271 ал.1 от ГПК, Пловдивският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 2261/06.07.2020г. постановено по гр.д.№ 1046/2020г. на Пловдивски районен съд, I гр.състав.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ на МВР – гр. София, да заплати на М. Д. И. , с ЕГН *****, сумата от 450 /четиристотин и петдесет лева/, направени деловодни разноски по въззивното дело за договорено и заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението на въззивния съд е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____